

X 10**BIJBELSTUDIE OVER HET BOEK DER OPENBARINGEN**

DOOR BR. BRAAKSMA.

DEEL 2.**Vervolg van het Hogepriesterlijk werk van Jezus Christus als Hoofd van Zijn Gemeente**

Zijn profetieën hebben in het kort de volgende inhoud: hij meent, dat de Heer hem gezegd had, dat er drie wereldoorlogen zouden komen, waarvan de derde de inleiding zou zijn tot het in vervulling gaan van het boek de Openbaring.

Het waren dus inleidingen, voorgerichten.

Hij heeft de eerste wereldoorlog beschreven, en voor zover wij kunnen nagaan, is dit vrij nauwkeurig vervuld geworden.

Hij geeft landen en plaatsen aan en o.a. dat die oorlog door Duitsland verloren zou worden. Hij zegt ook, dat in Rusland een omwenteling zou plaats hebben; en dat is ook gebeurd.

Hij heeft ook de tweede wereldoorlog beschreven en ook die is uitgekomen.

Wat hij nu van de laatste zegt, geeft ons wel veel te denken.

Het is niet in een geregelde vorm geprofeteerd, maar het zijn allemaal beelden, die hij ziet. Het komt er op neer, dat deze derde wereldoorlog de inleiding zal worden van de tijd, die beschreven wordt in de Openbaring, althans de inleiding tot de oordelen Gods en de dag des Heren; dat in het verre Oosten door de roden steeds meer plaatselijke oorlogen worden ontketend, waardoor Amerika en Engeland met grote militaire legers en vloten daar gebonden zullen zijn.

Dit zien wij steeds meer in vervulling gaan.

Hij geeft ook India aan, waar oproeren zullen komen, ook door roden aangestoken, die er tenslotte toe zullen leiden, dat het rode China Tibet onder de voet zal lopen en ook India zal binnen rukken. Daar gaat het al aardig op lijken. Hij heeft o.a. ook gezegd, dat in de steden van Amerika grote branden en opstanden zouden uitbreken, waarvan wij nu al telkens horen, zodat men troepen daarheen heeft moeten zenden.

Hij ziet ook het atoomwapen in deze laatste rampen.

Wij moeten het dus in het midden laten, of dit uit de Geest van God geprofeteerd is of niet; maar buiten deze profetieën hebben wij het vaste Woord van God en dan weten wij, dat deze dingen moeten geschieden.

En ik geloof meer dan ooit, dat wij aan de vooravond van geweldige dingen staan, maar vóórdat de Openbaring in vervulling gaat, wordt de Gemeente weggenomen.

Wij zien de toenemende chaos in alle landen, ook onder de opkomende jeugd, die teugelloos is; wij horen van aanrandingen, berovingen, moord en doodslag.

Dit is niet normaal en deze geest van het verderf neemt zo snel toe, dat als God niet ingrijpt, dan zou het tot een volledige ondergang leiden.

Maar wij weten gelukkig, dat God Zijn plan met deze wereld heeft en daarom kunnen wij elk moment het ingrijpen van God verwachten.

Wees meer dan ooit biddende en wakende!

Wij horen misschien vaak de Maranatha-boodschap en zeggen: "ach ja, dat heeft nu al zo lang geduurd", en wij gaan maar door.

Maar tóch is de tijd daar!

Het lijkt mij toch niet zo moeilijk om biddende en wakende te zijn, als Jezus werkelijk ons hart heeft, want dan zien wij verlangend uit naar Zijn komst, want de Geest en de Bruid zeggen: "Kom haastig HERE Jezus"!

=====

Lezen: Openb.1 vers 9-10.

Johannes de apostel kwam op de dag des Heren in geestvervoering, d.w.z. dat men boven het aards begrensde wordt uitgetild, dat als het ware de begrenzing wegvalt en men in de heerlijkheid komt van God, die van eeuwigheid tot eeuwigheid is.

Zo kwam Johannes in deze geestvervoering en kon de dingen gaan zien, die in de eerste komende eeuwen geschieden zouden.

Zelfs meer dan dat, want hij kon zien en horen, wat er geschieden zou tot op de grote dag Gods, de nieuwe aarde en de nieuwe hemel.

In vers 10 lezen wij: *"En ik hoorde achter mij een luide stem als van een bazuin"*. Merkwaardig, dat het eerste, wat Johannes dan beleeft, is het horen van een luide stem als van een bazuin, die achter hem klinkt.

Dit noodzaakt Johannes, dat, als hij wil zien, wie de spreker is, hij zich moet omkeren. Want in Jes.30 vers 20 en 21 vinden wij geprofeteerd: *"De HERE heeft u wel brood van de benauwdheid en water van de verdrukking gegeven, maar uw leraars zullen zich niet meer verbergen, maar uw ogen zullen uw leraars zien; en wanneer gij rechts of wanneer gij links zou willen gaan, zullen uw oren achter u het Woord horen: Dit is de weg, wandelt daarop"*.

Wij vinden dus in de profetie al, dat de Heer Zijn stem achter ons zal laten horen, om ons de weg te wijzen. Zo heeft Hij het ook hier vervuld, om de volle weg te wijzen, die de Gemeente zal gaan in de loop van de eeuwen en te tonen, wat haar afwijkingen zullen zijn. Dat alles vinden wij in de zeven zendschrijven.

Wij vinden daar dan ook, dat de Gemeente afwijkt ter linker en ter rechter zijde, maar dat dan de stem van de HERE Jezus, als de Leraar en het Hoofd van Zijn Gemeente, klinkt tot vermaning en bekering en aanwijst, wat de rechte weg is.

Johannes was dus voor de hele Gemeente oog en oor en achter zich hoorde hij een luide stem als van een bazuin.

Een bazuin is het beeld van een stem, die doordringend is, want het is de stem van Hem, Die het Woord Gods is en uit Wiens mond het tweesnijdend scherp zwaard komt, dat het zwaard van de Geest, Gods Woord is.

Deze stem achter hem geeft hem de opdracht: *"Hetgeen gij ziet, schrijf dat in een boek en zend het dan aan de zeven gemeenten; naar Efeze en naar Smyrna, en naar Pergamum en naar Thyatira, en naar Sardes en naar Philadelphia en naar Laodicea(vers 11)"*.

Deze zeven gemeenten zijn immers prototypen, die moeten dienen om ons te laten zien de loop van de Gemeente tijdens haar bestaan hier op aarde.

Dan vinden wij in vers 12: *"En ik keerde mij om"*.

Wij horen eerst achter ons de stem van de Heer, het Woord van God, en dan blijkt, dat wij verkeerd gingen.

Geldt dat hier ook van deze geheiligde apostel? Ja, dat geldt ook voor hem, want wij allen moeten ons telkens a.h.w. bekeren door dagelijks te horen naar de stem van de Heer, een dagelijks horen naar Zijn Woord.

Toen de apostel Johannes daar op Patmos zat, zal hij zeker in zorg zijn geweest over de gemeenten, die hem toevertrouwd waren, want hij was immers de opziener over die gemeenten in Asia.

Er waren grote Christenvervolgingen uitgebroken en onder deze was ook Johannes verbannen naar Patmos. Maar dat zal niet de grootste zorg geweest zijn voor Johannes, ofschoon hij juist tijdens deze vervolgingen graag bij deze gemeenten had willen zijn om ze te kunnen ondersteunen, bemoedigen en vertroosten; maar zijn grootste zorg moet geweest zijn, dat er in die dagen valse leraars onder die gemeenten gekomen waren, valse apostelen en valse profeten, die de gemeenten probeerden af te leiden en af te keren van de waarheid, waardoor scheuringen ontstonden.

Daarom zal Johannes deze kudden, die de Heer hem toevertrouwd had, op zijn hart gedragen hebben met voortdurend gebed.

Dat was een heel belangrijke taak, maar nu mocht hij een nog veel heerlijker werk gaan doen, want de Heer zal er voor zorgen, dat hij straks de juiste boodschap van bekering mag zenden aan deze zeven plaatselijke gemeenten, want deze zeven zendschrijven zijn in de eerste plaats een schrijven voor de toen bestaande plaatselijke gemeenten, en wie kon hen beter doorgronden dan de Heer, die ogen heeft als een vuurvlam, die harten en nieren doorzoekt en voor wiens oog niets verborgen is.

Hij wist precies, waar het in elke gemeente aan schortte en wat zij nodig hadden en waar zij zich van moesten bekeren, beter dan Johannes dit kon doorgronden.

Daarom moest Johannes opnieuw leren, dat het niet zijn vaderlijke zorgen waren en zijn apostolische werk, dat die gemeenten tenslotte tot volmaking zal brengen, maar het is Hij, die Heer en Hoofd is van Zijn Gemeente, die Zijn Gemeente bouwt en Zelf voor die Gemeente zorgdraagt, zodat de poorten van de hel de Gemeente nooit zullen overweldigen, ook al lijkt het dan in ons oog wel eens verkeerd te gaan.

Hij is het, Die met het zwaard van Zijn mond de strijd aanbindt, ook met degenen, die afwijken van de Waarheid.

Daarom moest ook Johannes zich omkeren, want hij was gekeerd naar de zorgelijke kant, naar de moeite en de strijd, die hij zag en die hem tot innig gebed dreef.

Maar nu moet hij zich omkeren en dán zou hij zien, Wie er nu werkelijk wandelt tussen de gouden kandelaren, Wie werkelijk de Gemeente onderhoudt, en voor haar zorgt.

Hij moest zich afwenden van de aardse kant om zich te wenden naar Hem, de overste Leidsman en Voleinder van het geloof.

Wat is het dan heerlijk en ook vertroostend en bemoedigend voor die apostel geweest. Daarna moet de HERE Jezus door middel van die engel hem verschrikkelijke dingen openbaren, n.l. hoe de Gemeente nog veel verder zal afvallen, en dat er zelfs een moment gaat komen in de geschiedenis van de Gemeente hier op aarde, dat zij gaat komen tot de diepte van de satan; zij, die begonnen is bij de hoogten van God, valt in deze wereld zóver af, dat zij komt tot de diepte van de satan.

Johannes moet ook horen, hoe Jezus, als Hoofd en Heer van Zijn Gemeente, ook de Gemeente richt, want Hij is de Rechter over de Gemeente, Die met oordelen over de Gemeente komt.

Wij lezen verder in vers 12: *“En ik keerde mij om, ten einde de stem te zien, die met mij sprak”*.

Het is dus eerst horen en als wij aan die stem gehoorzamen en ons omkeren, dan gaan wij zien.

Velen willen eerst zien, maar het is eerst horen.

Wij horen eerst het Woord van God, en daaraan moeten wij gehoorzamen en ons bekeren en dan gaan wij zien.

Hoe vaak heb ik b.v. aangaande de doop van de gelovigen gehoord: “ja, maar de Heer moet het mij eerst nog eens openbaren en het tot mij zelf zeggen”.

Dat is ongeloof, want het staat in het Woord en daaraan moeten wij gehoorzamen, en dan gaat men de heerlijkheid ervan zien.

Niet eerst zien, maar geloven, en geloven betekent, dat wij gehoorzamen aan het Woord. Johannes deed dit ook, want hij hoorde de stem, en toen keerde hij zich om naar die stem en zag: *“En ik keerde mij om teneinde de stem te zien, die met mij sprak. En toen ik mij omkeerde zag ik”*.

Dan gaat hij zien, want eerst had hij alleen een Gemeente gezien, die ontredderd werd, omdat zijn oog gericht was naar de plaatselijke gemeenten, die vervolgd en verdrukt werden, waar hij niets tegen kon doen, omdat hij opgesloten zat.

Maar nu ging hij iets anders zien, n.l. “zeven gouden kandelaren”.

Goud is in de hele Bijbel het beeld van de heerlijkheid van God en ook van het licht van God.

Maar een plaatselijke gemeente kan hier op aarde zover komen, dat de Heer de kandelaar weg moet nemen. Hoe bedroevend dit ook is, wij weten toch, dat Hij Overwinnaar is en Hij Zijn Gemeente bouwt, en dat was de troost voor Johannes.

“Toen hij zich omkeerde, zag hij zeven gouden kandelaren en te midden van de kandelaren iemand als een mensenzoon”. Het gaat ons nu om dat woord “te midden”.

Het blijkt dus, dat die zeven kandelaren in een cirkel stonden, en het is merkwaardig, dat, als wij nu een oude kaart nemen, en die zeven gemeenten opzoeken, wij zien, dat zij in een cirkel liggen.

De eerst genoemde gemeente is Efeze, dat aan de kust lag van de Egeïsche zee, het lag het meest zuidelijk, ongeveer tegenover het eiland Patmos.

Even noordelijker ligt de tweede gemeente Smyrna, en nog noordelijker ook aan de kust Pergamum; dan landinwaarts ten Oosten van Pergamum ligt Thyatira, ten Zuiden daarvan Sardes en in een zuidoostelijke lijn vanaf Sardes liggen Philadelphia en Laodicea en deze gemeente ligt op gelijke hoogte ten Oosten van Efeze.

Het zijn drie steden aan de kust en vier in het land, wat een diepe betekenis heeft.

In de zeven zendschrijven vinden wij ook deze onderverdeling. Maar Johannes ziet deze gemeenten

in de heerlijkheid van de Heer, want te midden van de gouden kandelaren ziet hij iemand als een mensenzoon.

Hij ziet Jezus Christus als Hoofd en Heer, en tevens als Profeet, Hogepriester, en Rechter van Zijn Gemeente, dus in Zijn volle hoedanigheid te midden van deze gouden kandelaren, als het Middelpunt daarvan.

Hier zien wij direct, dat dus de hele Gemeente haar bestaan in Hem heeft, zoals het wagenwiel niet zou kunnen bestaan, als er middenin niet een as was, waarvan de spaken uitgaan en zo het geheel vasthouden. De as draagt het hele wiel, houdt het in stand, en zó is Jezus Christus het middelpunt, in de eerste plaats van Zijn Gemeente.

Natuurlijk is Hij ook het middelpunt van heel de schepping, maar het gaat hier allereerst om de Gemeente.

De Gemeente heeft haar bestaan in Hem, want wij zijn immers in Hem opnieuw geboren geworden? Ieder lid van de Gemeente heeft immers deel gekregen aan Jezus'dood; wij zijn dood van Zijn dood geworden, maar nu zijn wij ook leven van Zijn Leven geworden.

Wij zijn met Hem gekruisigd en met Hem opgewekt en Hij is het, Die ons onderhoudt, zoals het hoofd ook de ledematen onderhoudt en het hele lichaam in stand houdt.

Zo ziet Johannes Hem, als Degene, Die standhoudt voor Zijn Gemeente en daarom kon hij zijn zorgen laten varen. *“Te midden van de kandelaren iemand als eens mensenzoon”*. Natuurlijk is Hij Gods Zoon, want dat is nooit van Hem afgesneden geworden en kan ook nooit van Hem afgesneden worden, want Hij is met de Vader van eeuwigheid tot eeuwigheid God.

Maar als eeuwige Zoon van God had Hij ons nooit kunnen redden, had Hij ons nooit wederom geboren kunnen doen worden, had Hij ook ons nooit tot Zijn lichaam kunnen maken, maar dit kon Hij wél als mensenzoon. Hij moest voor ons mens worden, om als mens in onze plaats te gaan sterven. In dat lichaam heeft Hij onze zonden weggedragen op het kruis, om in dat mensenlichaam de zondaar te laten kruisigen en wegnemen, maar om ons ook met Hem te doen verrijzen in heerlijkheid.

Als Hij op de Paasmorgen uit de doden opstaat, staat Hij uit de doden op, niet alleen als Zoon van God-want dat is Hij altijd geweest-maar als de Eersteling van een nieuw mensengeslacht, als Eersteling van de nieuwe schepping, en daarom ziet Johannes Hem ook als mensenzoon.

Dit is van groot belang! Gods Woord spreekt ons van verschillende dingen hierover. Alleen als mensenzoon kon Hij ons redden.

Jezus Zelf zegt hiervan in Joh.5 vers 27: *“En Hij heeft Hem macht gegeven om gericht te houden, omdat Hij de Zoon des mensen is”*.

Niet, omdat Hij de Zoon van God is ,maar omdat Hij de Zoon des mensen is.

Zo zegt Hij ook in Mattheus, dat Hij als mensenzoon weerkomt.

Matth.26 vers 63b en 64, waar de hogepriester zegt: *“Ik bezweer U bij de levende God, dat Gij ons zegt, of Gij zijt de Christus, de Zoon van God? Jezus zei tot hem: Gij hebt het gezegd. Maar Ik zeg u, van nu aan zult gij de Zoon des mensen zien, gezeten aan de rechterhand der Macht, en komende op de wolken des hemels”*.

Hij zit in de heerlijkheid bij de Vader als de Zoon des mensen, als onze Vertegenwoordiger en Hoofd.

Dank God, dat Jezus Christus, die eeuwig God is, volkomen mens geworden is voor u en mij, en daarom kan Hij ook een barmhartig Hogepriester zijn en volkomen met ons meevoelen.

Wij hebben gelezen, hoe Hij als het Middelpunt van de kandelaren Hoofd van Zijn Gemeente en ook Hogepriester is.

De hogepriester uit het Oude Testament had de opdracht om de kandelaar brandend te houden. Dit vinden wij o.a. in Lev.24 vanaf vers 1: *“De HERE sprak tot Mozes: Gebied de Israëlieten, dat zij tot u brengen zuivere olie uit gestoten olijven voor de kandelaar, om voortdurend een lamp te laten branden. Buiten het voorhangsel van het getuigenis in de tent van de samenkomst zal Aaron die voortdurend verzorgen, van de avond tot de morgen, voor het aangezicht des Heren. Het is een*

altoosdurende inzetting voor uw geslachten. Op de kandelaar van louter goud zal hij *voortdurend* de lampen verzorgen”.

Tot vier maal toe lezen wij *voortdurend*, dit wil dus zeggen: Ononderbroken, en dat vinden wij in Christus heerlijk vervuld.

De kandelaren zijn de gemeenten en Hij is het, die de gemeenten verzorgt, want Hij is de Hogepriester, die voor de Gemeente bidt, dat de lamp met uitgaat.

De hogepriester zorgde er voor, dat de lamp steeds bijgevuld werd met olie, dat de pit schoon bleef, en als de pit te lang werd en de lamp ging walmen, dan doofde hij met de snuiter de lamp een ogenblik, om eerst de pit af te knippen en te reinigen om de lamp daarna weer opnieuw aan te steken, opdat hij goed licht gaf.

Dat is ook het werk van onze grote Hogepriester, die er voor zorgt, dat de Gemeente vol van de Heilige Geest blijft, vol van de olie van de Heilige Geest, vol van de kracht van boven, al moet Hij wel eens een ogenblik een lamp doven, omdat die lamp geen goed licht geeft; want de pit is te groot geworden, gaat dan walmen, d.w.z. dat het eigen ik, de oude mens, te groot geworden is, het vlees te veel op de voorgrond is gekomen en dan gaat hij walmen, stikken.

Dan gaat Jezus hem doven, wegknippen, maar niet om gedooft te blijven, maar om straks weer aangestoken te worden en helder licht te gaan geven.

Dank God voor zulk een Hogepriester, Die zó Zijn Gemeente onderhoudt.

Die vinden wij hier staan te midden van de kandelaren als eens mensenzoon, “*bekleed met een tot de voeten reikend gewaad*”. Dit lange kleed geeft ons een grote prediking, want hierin zien wij allereerst uitgedrukt, hoe Jezus Christus Heer is, ook Profeet, Rechter en Hogepriester.

Dit doet ons meteen nog iets anders zien: in het Midden-Oosten droeg men lange klederen, maar als men ging werken, was dit lange kleed een hinder.

Men had dan een gordel om de lendenen en zo werd het kleed opgeschort tot boven de knieën, zoals wij dit ook wel op platen afgebeeld vinden.

Maar als 's avonds de arbeid klaar was, en al het werk van de dag was verricht en samen thuis op de plaats van de rust kwam, dan werd het kleed weer los gemaakt en kwam het tot aan de voeten. Nu vinden wij hier, dat de HERE Jezus het kleed tot aan de voeten heeft, en dat wil zeggen, dat hij in volkomen rust wandelt als Heer, Hoofd en Hogepriester te midden van de kandelaren, want het grote werk is volbracht, wat betreft onze redding, onze rechtvaardigmaking, heiligmaking en verlossing.

Het is alles gegrond op het geweldige werk, dat Hij verrichtte op het kruis van Golgotha.

Het is nu volbracht en de HERE Jezus bouwt Zijn Gemeente, houdt haar in stand en brengt haar tot voleinding, en dat doet Hij in alle rust.

Hij hoeft er niet meer voor te strijden, want de overwinning is behaald en deze ligt vast.

Dat is de heerlijkheid, die wij hier vinden in het lange kleed.

Ach, wat zijn wij dikwijls nog aan het draven en hollen, als wij denken, dat het op een bepaalde plaats verkeerd gaat, om het weer gauw in orde te krijgen; maar de HERE Jezus draaft helemaal niet, want Hij is zeker van Zijn volbrachte werk en Zijn overwinning.

Dat mogen wij uit dit Woord gaan leren, want wat is er bij ons mensen vaak nog een geweldige inspanning in de dienst van de Heer, maar wij mogen en moeten vanuit deze rust gaan prediken, want het werk is volbracht en Jezus is Overwinnaar.

Het kleed is lang, dus wandelt Hij tussen de kandelaren.

Toch is dit kleed aan de borsten omgord met een gouden gordel, maar niet om het op te schorten.

Nu is het omgorden in de Bijbel altijd het beeld van een bepaalde dienst opnemen.

Als de soldaat dienst moet gaan verrichten in het vechten of strijden, dan moet hij zijn gordel omdoen.

Dank God voor het omgorden, waarmee Jezus omgord is.

In Joh.13 vinden wij een andere omgording van de HERE Jezus. Vanaf vers 2:

“En onder de maaltijd, toen de duivel reeds Judas Simons zoon Iskariot, in het hart had gegeven Hem te verraden, stond Hij, wetende, dat de Vader Hem alles in handen had gegeven en dat Hij van God uitgegaan was en tot God heenging, van de maaltijd op, en Hij legde Zijn klederen af en nam

een linnen doek, en omgordde zich daarmee”.

Toen begon Hij het grote werk te volbrengen, waartoe Hij Zijn klederen aflegde, en een linnen doek nam, waarmee Hij Zich omgordde.

Linnen is het beeld van de geringe dienstknecht. Zo zou Hij ook naar het kruis gaan, om Zijn kleed van gerechtigheid te geven in de plaats van onze ongerechtigheid, om ons te kunnen wassen in Zijn dierbaar bloed, en zo het grote werk te gaan volbrengen, waartoe de Vader Hem gezonden had, om te gaan lijden en sterven op Golgotha's kruis.

Nu echter is Hij omgord met een gouden gordel, geen linnen gordel.

Zoals linnen het beeld is van de geringe dienstknecht, zo is goud het beeld van de heerlijkheid van God.

Inderdaad, Hij als Hoofd en Heer van Zijn Gemeente, heeft Zich opnieuw omgord, voor Zijn hele Gemeente.

Nu heeft Hij de grote dienst aanvaard om als Hogepriester ons te heiligen, Zijn Gemeente te bouwen en te voleindigen.

Maar dat kan Hij nu in volkomen rust doen, omdat het gefundeerd is op het volbrachte werk van Hemzelf door Zijn dood en opstanding. Daarom heeft Hij ook niet Zijn lendenen omgord.

Als iemand toen een dienst aanvaardde omgordde hij zich de lendenen, want in de lendenen zit de kracht en als men een zware dienst moest verrichten, dan had men kracht nodig.

Toen Jezus Zichzelf als een offer ging brengen om het grote werk te volbrengen voor onze zonden, heeft Hij Zijn lendenen omgord met een linnen doek in de kracht van Zijn God, om Zichzelf als een smetteloos offer te geven.

Maar nu is Hij omgord om de borsten, wat ons toont, dat het grote werk volbracht is.

Nu is Hij omgord aan de borsten en dat is de plaats, waar Zijn hart is.

Ja, Hij heeft Zich ook nu omgord voor u en mij om ons te heiligen en te volmaken als die ene Gemeente.

Dit is voor Hem nu niet meer een zaak van krachtinspanning, maar het is nu voor Hem alleen een harte-zaak.

Hij draagt ons op Zijn borst, zoals ook de hogepriester uit het Oude Testament de borstlap op de borst droeg met de twaalf stenen en zo de twaalf stammen van Israël op Zijn hart droeg voor God.

De Gemeente ligt op het hart van Jezus. Hij heeft Zijn leven gegeven uit liefde voor ons en nu draagt Hij ons op Zijn hart voor God en is bezig Zijn heerlijk werk te voleindigen. Hij dient ons ook nu altijd nog.

Eens heeft Hij ons gediend aan het kruis van Golgotha in een machtig werk, en nu dient Hij ons in een volkomen rust, omdat Hem immers alle macht in de hemel en op de aarde gegeven is.

Waar zou Jezus Zich dus voor moeten inspannen?

Alles is immers aan Zijn voeten onderworpen, ook de duivel.

Jezus heeft maar één signaal te geven en één blik op hem te werpen, en de duivel kruipt in zijn schulp.

Hij spreekt en het is er. Dit is onze Heer. Laten wij hier toch uit leren, want wat wordt er vandaag bij het bestraffen van de boze machten nog vaak veel lawaai en eigen kracht gebruikt, alsof de duivel bang zou worden voor onze grote stem.

Al zouden wij allen nog zo hard brullen, dan nog gaat de duivel er niet voor op de loop, want als hij gaat brullen, dan schrikken wij allemaal.

Als de deurwaarder komt en op de deur klopt om beslag op de boel te leggen, omdat het een wanbetaler is, gaat hij dan buiten schreeuwen: “in naam van de Koningin”?

Welnee, hij klopt aan en zegt rustig: “ik kom in naam van de Koningin”.

Hij schreeuwt helemaal niet, omdat hij weet aan wiens kant gezag en de macht is.

Als de man niet wil, dan roept hij de politie erbij. Jezus is Overwinnaar en Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde en alles moet Hem gehoorzamen, ook de duivel en zijn demonen, die voor Hem sidderen.

Dan komt in vers 14 de volgende heerlijkheid: *“en Zijn hoofd en Zijn haren waren wit als witte wol, als sneeuw”.*

Wie is het beeld in de Bijbel van absolute reinheid en heiligheid? Hij, die ons Hoofd is, is de absolute Reine en Heilige. Als Hij ons Hoofd is, dan zullen de leden ook zo worden.

De Bijbel zegt in Jes.1 vers 18-b: *“Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol”*. Dat wil zeggen: onze zonden zullen worden, alsof zij er nooit geweest waren, maar dan moeten wij ons onder dat Hoofd stellen en met Hem verbonden blijven.

Verder lezen wij: *“en Zijn ogen als een vuurvlam”*.

Vuur is het beeld van iets, dat een tweevoudige werking heeft. Vuur is aan de ene kant louterend, reinigend, beproevend, en aan de andere kant is vuur verterend.

Als wij hier lezen, dat Zijn ogen als een vuurvlam zijn, dan wil dat zeggen, dat voor Zijn ogen niets verborgen is en dat die ogen voortdurend op de Gemeente gericht zijn en niet één van Zijn kinderen Hem ontgaat.

Hij ziet niet alleen elk kind van God en elke plaatselijke gemeente aan de buitenkant, maar Hij ziet er ook dwars doorheen en weet precies, wat in hen schuilt.

Alles wat wij in de binnenkamer bedenken, is bij Jezus al bekend, zelfs onze zwartste gedachten en begeerten, die nooit door ons uitgesproken zijn, want Zijn ogen zijn als een vuurvlam.

Laten wij toch goed bedenken, welk een machtige Heer wij hebben, Die alles van ons weet en denk niet, dat er iets voor Hem verborgen is.

Vers 15 zegt: *“En Zijn voeten waren gelijk koperbrons als in een oven gloeiend gemaakt”*.

Hier wordt weer een geweldige hoedanigheid vermeld.

Het koper is in de Schrift het beeld van de kracht van de Geest.

De voeten van Jezus zijn als koperbrons, in een oven gloeiend gemaakt, en dat betekent, dat Hij staat in de volle kracht van Zijn God en de Heilige Geest, zodat Hij onwankelbaar staat.

De Gemeente hier op aarde mag wankelen, sidderen en beven, maar Hij, die het Hoofd van die Gemeente is en haar onderhoudt, staat in de kracht van God onwankelbaar.

Daarom hebben wij in Hem die vaste Rots.

Laten wij daarom gegrondvest zijn in Christus.

De voeten zijn als in een oven gloeiend gemaakt, en als koperbrons wit gloeiend gemaakt wordt, dan gaat het een glans, een licht verkrijgen, zo hel, dat een menselijk oog het niet verdragen kan. Daarom zijn ook alle dingen aan Zijn voeten onderworpen, want satan kan dat licht niet verdragen, want alles wat onrein is moet ervoor vluchten.

Als wij Jezus zo mogen gaan zien en daaruit mogen gaan leven, dan zien wij, hoe ons de overwinning geschonken wordt door Hem.

In Hem kunnen wij staande blijven, omdat Hij in de kracht van Zijn God staat.

In Hem vallen wij ook niet in zonden, als wij maar in Hem blijven, ons door Hem laten dragen en uit Hem leven.

Zó hebben wij niets te vrezen van satan en zijn demonen, want zulk licht is onverdraaglijk voor alle werkers van de duisternis en voor alle duistere machten.

Het Schriftgedeelte vervolgt: *“en Zijn stem was als een geluid van vele wateren”*. Wateren zijn in de Schrift het beeld van volken, natiën, tongen en geslachten.

Jezus Christus is niet alleen Heer van Zijn Gemeente, maar is ook de HERE Sebaoth, d.w.z. de Heer der heerscharen, Heer over al de engelengeslachten, en als Hij Zijn stem verheft, staan al deze heerscharen tot Zijn dienst.

Eén woord en de engelenlegioenen treden aan, om Zijn bevel te volvoeren, en ook het sterrenstelsel moet Hem gehoorzamen. Dit vinden wij ook in de Schrift.

In de dagen van de Richteren, onder de profetes Debora, werd Israël overmeesterd door heidense machten, en dan gaat de Heer verlossing aanbrengen.

Israël was niet machtig om zichzelf te verlossen van die overmachtige vijand Sisera, die in die dagen de beschikking had over pantserwagens.

Maar dan lezen wij in het lied van Debora, dat de sterren uit hun banen traden en voor Israël gingen strijden.

Dat is onze Heer, die de sterren beval en zij kregen een andere loop! De wetenschap van nu vindt dat krankzinnig, maar de sterren veranderden hun loop en het gevolg was, dat er hemelse krachten gingen werken, waardoor de vijanden te niet gedaan werden (Richt.5 vers 20).

De sterren hebben anders al verschillende malen een andere loop gekregen, en de wetenschap zal straks om hun dwaasheid beschaamd staan, alsof dit niet mogelijk zou zijn. Wij lezen dit ook onder Jozua, als Israël moet strijden tegen de verbonden volken van de Kanaänieten, die een overmachtige vijand vormden.

Dan roept Jozua tot de Heer en zegt: *“Zon, sta stil en gij maan”*; dan staat de zon stil vier en twintig uur lang, en het hele vijandelijke leger werd vernietigd.

Hij roept de engelen en zij gehoorzamen Zijn Bevelen.

Daarom ziet Johannes Hem hier als een stem met een geluid van vele wateren.

Vers 16 zegt verder: *“En Hij had zeven sterren in Zijn rechterhand”*.

Deze zeven sterren zijn de zeven engelen van de gemeenten, zoals Hij dat Zelf verklaart in Openb.1 vers 20. Hier hebben wij niet te doen met een engel in de gewone zin van het Woord, die tot het geslacht van de engelen behoort, maar hier hebben wij met een bijzondere boodschapper, een bijzonder geroepen dienstknecht te doen.

Dit komt ook wel heel duidelijk uit het Woord zelf naar voren, want als Johannes de zeven zendschrijven gedicteerd krijgt, dan is het nooit: Schrijf aan de gemeente..., maar het is altijd: *“Schrijf aan de engel van de gemeente”*, die door de Heer geroepen is, om de boodschap aan Zijn gemeente door te geven.

Het zou ook in strijd met Gods Woord zijn, als wij hier te doen hadden met engelen van het engelengeslacht, want die engelen hebben geen weet van de heerlijkheid van de Gemeente.

Integendeel, de Schriften zeggen ons duidelijk, dat de Gemeente de engelen moet onderwijzen.

Dit lezen wij in Ef.3 vers 10: *“Opdat thans door middel van de Gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden”*.

Petrus zegt ook in 1 Petr.1 vers 12-b: *“In welke dingen zelfs engelen begeren een blik te slaan”*.

Wij hebben dus hier met bijzondere boodschappers te doen, wat ook duidelijk hier uit blijkt, dat Johannes de opdracht krijgt aan de engel van de gemeente te schrijven; want hij moet de zendbrief ontvangen om die aan de gemeente te kunnen voorlezen.

Het is heerlijk te weten, dat Jezus deze zeven sterren in Zijn rechterhand houdt.

De Gemeente mag verzocht worden door de duivel, en er mogen valse apostelen, leraars en profeten onder hen komen, maar Jezus heeft Zijn bijzonder geroepen en gezalfde dienstknechten in Zijn hand en zorgt er voor, dat de ware boodschap, toch altijd weer gehoord zal kunnen worden, ook in tijden van de diepste duisternis.

Toen de Gemeente van Jezus Christus zover afgegleden was, dat zij gekomen was tot de diepte van de satan, zoals wij nog zullen zien, dan geeft Jezus dienstknechten, die het licht weer op de kandelaar aanbrenge.

Het waren b.v. de hervormers Luther, Calvijn en anderen, en zo heeft de Heer altijd door alle eeuwen heen, bijzonder geroepen dienstknechten gegeven, die te midden van chaos, verwildering en verwarring de rechte boodschap weer brachten.

Hij houdt hen Zelf in Zijn rechterhand, en dat wil zeggen, dat Hij met hen doet, zoals Hij wil.

Hij noemt hen sterren, want een ster is bijzonder geroepen om licht te verspreiden, als de nacht donker is.

Sterren moeten juist hun licht laten schijnen, als de zon afwezig is, want als de zon aanwezig is, zie je de sterren niet en zijn zij ook niet nodig.

De Gemeente is de zevenvoudige kandelaar, en dat wil zeggen, dat zij licht moet verspreiden.

De bijzonder gezalfde en geroepen dienstknechten, zoals apostelen, profeten, leraars, herders en evangelisten, zijn sterren, maar Jezus Zelf is de zon, zoals het Woord verder in vers 16 zegt: *“En Zijn aanzien was gelijk de zon schijnt in haar kracht”*. Zolang echter die Zon voor ons oog verborgen is, zolang Hij in het hemelse heiligdom bij de Vader verborgen is, en het hier in de wereld zo donker is, en de Gemeente door deze duistere wereld moet gaan, geeft Jezus geroepen en gezalfde dienstknechten, die als sterren zijn in de duisternis om hun licht te laten schijnen.

Als Hij komt, zullen die sterren direct verbleken en verdwijnen, zoals een ster verbleekt, als de zon opgaat, en dan zien wij alleen nog maar Jezus, de Zon.

Alles wat hier op aarde is, is afhankelijk van deze aarde, maar een ster is onafhankelijk van de aarde.

Hoe de aarde ook draait, de sterren hebben hun stand in de hemel, waar de Heer ze gezet heeft. Zo is het ook met deze werkelijke dienstknechten, die door de Heer geroepen en gezalfd zijn, want die hebben hun zekerheid en standplaats niet in deze wereld, zodat zij met deze wereld meegaan. Er zijn velen, die zich dienstknecht noemen, maar met de wereld meegaan en het evangelie aanpassen aan de moderne tijd; deze zijn niet geroepen door de Heer.

Men probeert het evangelie vaak aan deze tijd aan te passen, maar men draait dan met de wereld mee en zulke mensen hebben hun standplaats hier op aarde, maar de waarachtig geroepen dienstknechten van de Heer, dat zijn de sterren, die in Zijn hand zijn en hun fundament in Hem hebben.

Hij houdt hen vast, en zoals Hij onveranderlijk is, zo zullen zij ook onveranderlijk moeten zijn om Zijn boodschap door te geven.

Daarom zien wij, hoe Jezus zorg draagt voor Zijn Gemeente.

Dank God, dat Hij zulke dienstknechten altijd weer geeft, totdat Hij komt, en door hen voert Hij alles uit.

Het zijn niet de sterren, die iets doen, maar het is Zijn rechterhand, die de sterren bestuurt.

Jezus bestuurt Zijn Gemeente met Zijn rechterhand en daar zitten vijf vingers aan.

Kent u ze?

Apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraars. Met deze bestuursorganen bestuurt Hij Zijn Gemeente.

Nu vinden wij in vers 16 nog: *“En uit Zijn mond kwam een tweesnijdend zwaard”*.

Het zwaard is in de Bijbel het symbool van macht en recht.

De HERE Jezus Christus heeft niet alleen alle macht, maar Hij is ook Rechter over de Gemeente, want het oordeel Gods begint bij het huis van God.

Hij zal eerst de Gemeente richten.

De eerste vrucht van Zijn kruislijden is de Gemeente en Zijn eerste werk als Hogepriester nu, geldt de Gemeente; en de eerste zegen van Zijn komst is alleen voor de Gemeente; en Zijn eerste rechtspraak is ook voor de Gemeente.

De Gemeente zal dan voor Zijn Rechterstoel gezet worden, vóórdat Hij Israël en de volken gaat richten.

Hij heeft het tweesnijdend scherpe zwaard in Zijn mond en dat is het Woord van God, wat de Bijbel in Ef.6 het zwaard van de Geest noemt.

Hebr.4 vers 12 en 13 spreekt over een tweesnijdend scherp zwaard: *“Want het Woord Gods is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door, zó diep, dat het vaneenscheidt ziel en geest, gewrichten en merg, en het schift overleggingen en gedachten des harten; en geen schepsel is voor Hem verborgen, want alle dingen liggen open en ontbloot voor de ogen van Hem, voor wie wij rekenschap hebben af te leggen”*.

Het Woord is een tweesnijdend zwaard, d.w.z. het snijdt aan twee kanten.

Inderdaad, door het Woord van God zijn de hemelen en de aarde gemaakt (de ene kant), maar door hetzelfde Woord van God zijn deze hemel en aarde voor het vuur weggelegd tot verdelging van de goddelozen (de tweede kant).

Het is het Woord van Christus en als wij daaraan gehoor geven, dan redt, rechtvaardigt, en heiligt het ons en maakt het ons ook tot dienst bekwaam; het doet ons ook groeien in wijsheid en kennis. Maar aan de andere kant snijdt het ook als een oordeel, alles wat ongehoorzaam blijft aan het Woord van God.

Jezus zegt in Joh.12 vers 47 en 48, dat Hij het Woord bracht voor de één tot redding en voor de ander tot eeuwig oordeel. Geen mens ontkomt aan de macht van dit tweesnijdend scherpe zwaard. Ieder mens, die het Woord van God gehoord heeft, het evangelie van Jezus Christus, zal het óf tot behoudenis zijn, óf het zal hem tot eeuwig oordeel worden.

Iedere keer, dat het evangelie gebracht wordt, doet het deze twee dingen: voor de één, die het aanneemt, zal het nu verlossing en heiliging brengen, voor de ander, die het verwerpt, straks veroordeling.

Het evangelie, dat voor de één een kracht tot zaligheid is, zal door de ander een kracht tot eeuwig verderf zijn.

Zo komt de Heer ook als Hoofd van Zijn Gemeente hier eerst met deze zeven zendschrijven voor Zijn Gemeente, en wee degenen, die aan dit Woord geen gehoor geven, want dan zal dat Woord hen op de dag van de Rechterstoel van Christus tot oordeel worden.

Natuurlijk is ieder kind van God uit genade voor eeuwig behouden, maar wel kan dit Woord als een oordeel hem treffen tot schade lijden, zoals wij dit in deze zendschrijven nog duidelijk zullen zien.

Het laatste van vers 16 zegt: *“En Zijn aanzien was gelijk de zon schijnt in haar kracht”*.

Als Jezus Christus zijn drie vertrouwdste en meest geliefde discipelen meeneemt op de berg van de verheerlijking, dan verandert daar Zijn gedaante en zien zij, dat Hij gaat schijnen gelijk de zon schijnt in haar kracht.

Hij is de waarachtige ongeschapen zoon van de heerlijkheid.

Zoals de natuurlijke zoon de aarde, maan en planeten onderhoudt en in hun banen houdt en de natuurlijke bron is van al het natuurlijke leven, van licht, kracht en warmte, zó is Jezus Christus het middelpunt van de hele schepping, uit Wie, door Wie en tot Wie alle dingen gemaakt en geschapen zijn, Die alles draagt door Het Woord van Zijn almacht en alles onderhoudt.

Dit staat ook duidelijk in Joh.1 vers 15-20 en Hebr.1 vers 1-13.

Zo zal Hij alleen ons levenslicht zijn, onze levenskracht, onze levensbron, waaruit wij al onze voeding ontvangen naar geest, ziel en lichaam, want Hij alleen houdt ons in de rechte banen, en Hij alleen kan ons helemaal doen groeien in heerlijkheid, en Hij zal ons, die zich aan Hem toevertrouwen, volmaken en volledig heiligen, zodat wij eens, wanneer wij Hem zullen zien, aan Hem gelijkvormig zullen zijn.

Zo dient de HERE Jezus Zich als Eerste aan in dit Boek.

Zo wordt Hij als Eerste ons geopenbaard, opdat wij als kinderen van God en als Gemeente van Jezus Christus zouden weten, welk een machtig Heer en Hoofd wij hebben, die voor Zijn Gemeente zorgdraagt; maar ook, opdat wij een heilige vrees voor Hem zouden hebben, en daarom meer gaan horen naar Zijn Woord, en in Zijn gemeenschap zullen blijven, en aan Wie wij ook straks verantwoording moeten afleggen voor Zijn Rechterstoel.

Nochtans hoeven wij niet te vrezen, als wij Hem maar liefhebben en dienen, Die onze liefde zo waard is.

Als Johannes Hem ziet, valt hij als dood voor Zijn voeten neer en dat is vanzelfsprekend, want zelfs deze door en door geheiligde apostel kon de glans van Zijn heerlijkheid in het natuurlijke lichaam niet verdragen.

In vers 17 staat dan ook: *“En toen ik Hem zag, viel ik als dood voor Zijn voeten, en Hij legde Zijn rechterhand op mij en zei: Wees niet bevreesd”*.

Wat een troost is dit ook voor ons, want om ons heen zien wij alleen maar afval, vleselijke christenen, valse leringen, scheuringen en wereldgelijkvormigheid, wat voor het natuurlijke oog een hopeloze en verloren zaak zou zijn.

Maar dank God, dat wij juist in dit laatste Bijbelboek zo'n heerlijke vertroosting, bemoediging en versterking in het geloof ontvangen.

Johannes had aan Zijn borst gelegen, toen Jezus hier op aarde in Zijn vernederde toestand was, maar nu hij Hem aanschouwt, zoals Hij werkelijk is, valt hij als dood aan Zijn voeten neer.

Maar wat heerlijk: Hij legde Zijn rechterhand op hem.

Dit is de hand, die alles bestuurt, die alles als het ware vasthoudt, want de Vader heeft Hem alle dingen in handen gegeven, en met deze hand wil Hij ook al Zijn kinderen bemoedigen.

Wij hoeven dus niet bevreesd te zijn, als wij maar al ons vertrouwen en geloof op Hem stellen en in Zijn wegen willen wandelen.

Jezus zegt verder in vers 16: *“Ik ben de eerste en de laatste”*.

Hij, die het begin is, is ook de voleinding.

Dit geldt voor ieder, die zich een kind van God weet, want die mag weten, dat Hij, Die in hem een goed werk begonnen is, dit ook zal voleindigen, en hem straks de volledige verlossing schenken.

Hij is het, die de Eerste is, maar ook de Laatste: het begin en het einde.

Dat geldt ook voor de Gemeente, al mag zij dan in deze tijd nog zo'n vertekend beeld geven van verworping en afval, toch kent Hij de Zijnen.

Ieder, die zich naar de naam van Jezus noemt, sta af van ongerechtigheid, want Hij bouwt Zijn

Gemeente en zal haar volmaken en voleindigen, zodat zij straks door Hem aan de Vader wordt voorgesteld zonder enige vlek en rimpel (Ef.5 vers 25-27).

Dat is het doel van de Heer. Daarom moeten wij ons tijdens ons aardse leven Hem zó toelaten in ons hart, dat Hij Zijn gang kan gaan met ons, opdat wij hier volkomen geheiligd worden; maar wie dat niet doen, zullen, als zij straks voor de Rechterstoel van Christus verschijnen, dáár geheiligd worden, maar dan zal dat hen geweldige schade brengen, omdat zij dan geen loon en kroon voor de eeuwigheid zullen krijgen.

Want geheiligd moeten zij worden; hoe zou Jezus anders de Gemeente tot Zich kunnen nemen.

Dacht u, dat Jezus Zijn Gemeente als Zijn Lichaam in de hemel op zou kunnen nemen, waarin onvolkomenheid zou zijn, waarin broeders en zusters nog jaloezie tegenover elkaar hebben of iets anders, dat voor God niet kan bestaan.

Dit wordt gewoon weggebrand, en wie zich hier niet laat heiligen, zal daar geheiligd worden, maar met geweldige schade voor de eeuwigheid.

Wij moeten goed bedenken, dat daar alles openbaar komt.

Wij zijn dan gelijk aan Hem geworden en zullen de Vader aanschouwen.

Dit heeft Johannes neergeschreven in 1 Joh.3 vers 2 en 3: *“Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is. En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij rein is”*.

Johannes zegt dus: nu zijn wij kinderen Gods, wat bedoelt hij daarmee?

Een kind is immers nog geen volwassen zoon.

Hij weet wel, dat wij zonen zullen worden, maar pas, als wij volmaakt geworden zijn, als wij Hem zullen aanschouwen.

Want Johannes zegt ook, dat het nog niet geopenbaard is, wat wij zijn zullen. Hiermee bedoelt hij, welke plaats wij in het Lichaam zullen innemen, en welke functie wij zullen krijgen als mede-erfgenamen van Christus, en met Christus regeren zullen in alle eeuwigheid der eeuwigheden.

En die functie hangt er mede van af, hoe wij ons hier gedragen.

Wie hier in het minste getrouw geweest is, zal de Heer over veel zetten; maar wie hier over het weinige niet getrouw geweest is, die kan Hij ook in de eeuwigheid niet over veel stellen.

Zo zullen wij voor de Rechterstoel van Christus geopenbaard worden, en daar niet alleen de laatste loutering ondergaan, maar daar ook onze nieuwe naam en daarmee ook onze nieuwe plaats en functie ontvangen. Wat is dat wonderbaar!

Nu zegt Jezus verder in vers 18: *“en de levende en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden”*.

Dit is het geweldige Gods-geheimenis, dat Hij, die de Levende is, zegt: *“Ik ben dood geweest”*.

Hoe is dat mogelijk!

Dit is een diepte, die wij met ons verstand niet kunnen bevatten, maar wij weten, dat Hij eens vrijwillig Zijn leven afgelegd heeft voor u en mij, om ons uit de dood te redden en ons ook hetzelfde eeuwige leven te geven.

Hoe dat is, kan ik u niet verklaren, want Hij is werkelijk dood geweest, en toch heeft dat leven nooit opgehouden, omdat Hij onvernietigbaar leven heeft.

Het is een geheimenis van God, dat ons misschien eens in de eeuwigheid geopenbaard zal worden.

Het is voor ons nu genoeg, dat wij mogen geloven, dat Hij het voor ons gedaan heeft, want Hij had macht om Zijn leven af te leggen en het weer op te nemen. Daarom zegt Hij hier ook tot Johannes: *“Ik ben dood geweest en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden”*.

Ik geloof, dat wij het ook zo moeten zien, dat, als Hij hier zegt: *“Ik ben de levende”*, dat dit het eeuwige Gods-leven is, dat Hij heeft, want Hij is immers de eeuwige Zoon van God.

Dat Hij dood geweest is, heeft betrekking op het feit, dat Hij voor ons mens werd en als mens stierf, en dat Hij nu weer leeft in alle eeuwigheid, dat heeft betrekking op de nieuwe Mens, die opstond uit de doden.

Daarom zegt Hij er ook achter: *“En Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk”*. Voor de kruisdood van Jezus was de satan de machthebber over dood en dodenrijk.

De dood is een macht, en niet een ding of toestand.

De Bijbel spreekt van een engel des doods, het is dus een demon.

Dat het een macht is, komt duidelijk uit, omdat die macht door Jezus onttroond werd. Welnu, een toestand wordt niet onttroond, maar wel machten.

Dit vinden wij in 1 Cor. 15 vers 24-26: *“Daarna het einde, wanneer Hij(Jezus Christus) het koningschap aan God de Vader overdraagt, wanneer Hij alle heerschappij, alle macht en kracht onttroond zal hebben. Want Hij moet als Koning heersen, totdat Hij al Zijn vijanden onder Zijn voeten gelegd heeft. De laatste vijand, die onttroond wordt, is de dood”*.

De dood is dus geen toestand, maar een vijandige macht, die straks met de duivel geworpen zal worden in de poel van het vuur.

Vóór Jezus kruisdood had satan dus daar de macht over, maar nu niet meer, want satan ligt reeds onder Zijn voeten en Jezus heeft nu de sleutels over deze macht, die Hem nu moet gehoorzamen.

Daarom hoeven wij voor de dood ook niet meer te vrezen, want de dood is reeds nu aan Jezus onderworpen, hoewel hij er nog is, want hij is nog niet onttroond.

Hoe heerlijk heb ik dat mogen ervaren en zien, toen ik geroepen werd aan enige sterfbedden van kinderen van God, waar de dood als laatste macht en vijand dat kind van God benauwde door angst en de vrees, dat zij de verstikkingsdood moest ondergaan, omdat zij zware tuberculose had.

Zij kon bijna geen adem meer krijgen, want zij was totaal uitgeteerd, en de angst voor de dood kwam op haar af.

Ik wierp mij direct op de knieën en heb deze macht in de Naam van Jezus bestraft.

Ik zei: “Heer, U hebt Zelf in Uw Woord gezegd: wie in Mij gelooft, zal de dood niet zien en maak Gij Uw Woord nu waar”.

De vrees moest wijken en het hele vertrek kwam in lichtglans.

De Heer heeft het waargemaakt, maar wij moeten Hem aanroepen en Zijn Woord geloven. Zij heeft de dood niet gezien, want even later zag zij Jezus en haar gelaat begon te stralen, het was een lofprijzing.

Zij zei: “O, het wordt licht om mij heen, en nu ben ik klaar om eeuwig de Heer te gaan loven en prijzen”. Zij zag Jezus, maar wij zagen Hem niet.

Toen knikte zij van ja, en weg was ze, maar het lichaam bleef nog even in de kussens zitten, en toen viel het heel langzaam terug, maar zij zelf was al verdwenen en heeft de dood niet gezien.

Dit heb ik niet eenmaal, maar verschillende malen mogen meemaken.

In één geval werd de familie erg boos op mij, want zij wilden de stervende vasthouden en deden niets anders dan klagen.

Ik vroeg: “Ziet u dan niet, dat de HERE Jezus haar naar huis wil brengen”?

Ik heb hen het zwijgen mogen opleggen en gebeden: “Heer, haal nu Uw kind in de heerlijkheid”, en meteen ging zij weg.

Wat was de familie boos, want zij zeiden: “U hebt haar dood gebeden”.

Maar prijst God, ik heb haar levend mogen bidden, want zij verlangde zelf naar Jezus, omdat zij een kind van God was.

Zo kunt u misschien ook een kind van God helpen bij het sterfbed.

Er zijn vandaag mensen, die een zielenslaap prediken, maar dat vinden wij in de Bijbel nergens.

Dank God, dat zij bij Jezus zijn, zoals Paulus mocht aanschouwen in 2 Cor. 12 vanaf vers 2.

En zoals Jezus tot de moordenaar aan het kruis zei: *“Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn”*.

Daarom zegt Paulus ook: *“Het leven is mij Christus en het sterven is mij gewin”*. (Phil. 1 vers 21).

Zo zullen wij beter verstaan de betekenis van wat de Heer zegt in vers 18: *“Ik ben de eerste en de laatste en de levende, en Ik ben dood geweest, en zie Ik ben levend tot in alle eeuwigheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk”*.

En in vers 19 zegt Jezus: *“Schrijf dan hetgeen gij gezien hebt en hetgeen is en hetgeen hierna geschieden zal”*.

Dit is een heel belangrijke tekst, die wij de sleuteltekst voor dit belangrijke boek zouden kunnen noemen.

Wat wordt er met dit boek gemarchandeerd!

Maar de HERE Jezus geeft zelf deze sleutel om dit profetische boek te kunnen ontsluiten en deze sleutel moeten wij gebruiken.

Wie deze sleutel niet gebruikt, krijgt dit boek nooit geopend, want als Jezus iets gesloten heeft, is

geen macht in staat dit te openen.

Maar aan Zijn kinderen heeft Hij de sleutel gegeven en daarom kunnen Zijn kinderen dit boek openen.

Hij deelt dit boek in drieën.

Hij zegt: "*Schrijf dan hetgeen gij gezien hebt*".

Dit is het gedeelte, dat wij tot nu toe met elkaar behandeld hebben, n.l. vanaf vers 10-19. Dit slaat erop, hoe Jezus nu in het verborgene Zijn Gemeente bouwt, maar wat ons nu in dit visioen geopenbaard wordt.

Het volgende gedeelte is: "*En hetgeen is*", maar letterlijk staat er in het Grieks: "*en wat wij zijn*".

Wie bedoelt Jezus? Die zeven gemeenten. Dit tweede gedeelte slaat dus op de zeven zendschrijven in hoofdstuk 2 en 3, waarin Jezus openbaart, wat die gemeenten nu werkelijk zijn, vanaf het ogenblik, dat Johannes deze boodschap uit de hemel ontving, totdat de Gemeente hier op aarde voleindigd is, bij haar opname.

Het slaat op het gemeentetijdperk en inderdaad vinden wij in hoofdstuk 2 en 3 de hele Gemeentegeschiedenis door al de eeuwen heen tot aan haar voleinding.

Vandaag leven wij dus nog steeds in Openbaring 3, en nog niet in Openbaring 4.

Het derde gedeelte is: "*en hetgeen hierna geschieden zal*".

Dat begint direct in Openb.4, want het Woord verklaart zichzelf.

In Openb.4 vers 1 lezen wij: "*Na deze dingen*"(na die zeven gemeenten), en deze tijd loopt door tot aan het einde van het boek de Openbaring.

=====

Nu zijn wij gekomen aan de behandeling van de zeven zendbrieven in Openb.2 en 3.

Wij vinden in deze zendbrieven een machtige openbaring.

In de eerste plaats wil ik u er op wijzen, dat de zin van elk van deze brieven drievoudig is en ook een drievoudig doel heeft.

De eerste betekenis is, dat deze brieven een directe boodschap inhielden voor de toen daar bestaande plaatselijke gemeenten.

Johannes moet ze immers sturen aan de zeven gemeenten, die bij name genoemd waren en daar in die dagen existeerden.

In deze zeven brieven openbaart de HERE Jezus heel de toestand in die plaatselijke gemeenten, zowel in het goede, als in het verkeerde.

Daarom is de eerste zin een directe boodschap aan de gemeente, waaraan die brief gericht was.

Dit is voor ons niet meer van zo'n grote betekenis, omdat het voor die plaatselijke zeven gemeenten bestemd was.

Direct daarmee verbonden, vinden wij de tweede zin van deze zeven zendbrieven, n.l. dat deze zeven plaatselijke gemeenten prototypen waren van de toestand van de hele Gemeente door de loop van de eeuwen.

De toestanden, die in deze plaatselijke gemeenten heersten, vinden wij echter ook nog altijd in de gemeenten en in de gelovigen terug door de loop van de eeuwen.

Elke zendbrief heeft dus tevens een boodschap voor heel de Gemeente, zoals dit reeds in hoofdstuk 1 naar voren gekomen is, want de zeven gemeenten wil zeggen: de totale Gemeente.

Het waren de zeven gemeenten in Asia, en het woord "Asia" betekent "wereld".

De boodschap is dus aan de totale Gemeente in de wereld gericht.

De derde zin en het doel van deze zendbrieven is profetisch, want in deze zendbrieven vinden wij op een klare en duidelijke wijze de hele Gemeentegeschiedenis, van haar begin tot haar voleinding, geprofeteerd.

Daarom zijn deze zeven zendbrieven zeven kennelijke perioden in de Gemeentegeschiedenis hier op aarde.

Zo is Efeze kennelijk de eerste tijdsperiode, zoals wij zullen zien.

Zo vinden wij een drievoudige zin en wij willen proberen deze drievoudige zin zoveel mogelijk te behandelen in deze volgorde: eerst de plaatselijke betekenis, en dan de boodschap voor ons, die wij geleerd krijgen door alle tijden heen, en als laatste, dat wij het profetische tijdstip zien van de Gemeentegeschiedenis, waarvan wij reeds in de allerlaatste periode leven en waarvan de eerste perioden al afgesloten zijn.

Lezen Openbaring 2 vers 1-7.

Wij beginnen dus met het eerste zendschrijven, zoals vers 1 zegt: "*Schrijf aan de engel van de gemeente te Efeze*".

Het was gericht en bestemd voor de plaatselijke gemeente te Efeze.

Nu krijgen wij een geweldige lering. Efeze is een type van heel de wereld, waarin wij leven, m.a.w. Efeze vertegenwoordigt heel de wereld, waarin de Gemeente nu leeft.

Zij was in de eerste plaats de hoofdstad van de provincie Asia, een Romeinse provincie, ongeveer, waar nu Turkije ligt. In Efeze als hoofdstad was de hoofdzetel van de regering gevestigd.

Wij hebben al gezegd, dat Asia "wereld" betekent, en in Efeze vinden wij dus het centrum van de wereld en van het wereldbestuur.

Efeze was in de dagen, dat Johannes deze profetie ontving, een grote en moderne wereldstad.

Efeze was al gebouwd eeuwen voor Christus, maar werd daarna verwoest, om tenslotte in het jaar 287 voor Christus geheel opnieuw gebouwd te worden door de Diadochen-koning Lisimagus.

Wij weten, dat Alexander de Grote grondvester en de stichter van het geweldige Grieks-Macedonische wereldrijk was, en daar viel ook deze landstreek onder, want hij regeerde tot aan de Eufraat en zelfs daar voorbij.

Toen deze Alexander de Grote in de kracht van zijn leven stierf, vanwege zijn zedeloos leven en zijn uitspattingen, en hij geen erfgenamen had, werd zijn rijk verdeeld aan zijn vier bekwaamste generaals, dat waren de Diadochen.

Eén van de bekwaamste van zijn generaals was Lisimagus en deze kreeg het deel toegewezen, waaronder ook Asia viel.

Hij is in het jaar 287 begonnen Efeze naast de oude plaats Efeze opnieuw te doen verrijzen als een moderne stad aan de rivier de Kaistros, die in een baai uitstroomt, en daar werd Efeze gebouwd in een laagvlakte tegen een berg.

Deze natuurlijke baai vormde tevens een zeer goede zeehaven.

Zo werd het moderne Efeze, omdat ten eerste veel zeeschepen kwamen naar deze natuurlijke goede zeehaven.

Zo werd het een koopmansstad met rijke kooplieden, en de geschiedenis vertelt ons, dat de mensen, die er woonden, een weelderig leven hadden.

Efeze was ook een knooppunt van verkeerswegen, en dus een centrum van handel en verkeer.

Het was ook een grote transitohaven, want de kostbare producten van het Midden- en verre Oosten werden langs de karavaanwegen daar aangevoerd, waaronder kostbare houtsoorten en specerijen, die in Efeze verscheept werden om naar de toenmalige bekende wereld vervoerd te worden, o.a. naar Italië, Spanje en Griekenland.

Omdat het een knooppunt en een grote havenstad was, was Efeze een smeltkroes van alle volken, blank, bruin en zwart, zoals het altijd in de grote havensteden is.

Dan begrijpen wij wel, dat in die stad, die zo weelderig leefde, er ook veel vertier was, vermaak en wereldse genoegens met al de onreinheid daaraan verbonden, zoals dit altijd in de grote steden is.

Zo was Efeze reeds als een Sodom en Gomorra, evenals de grote steden van de tijd, waarin wij leven, ook een Sodom en Gomorra zijn van deze eindtijd.

Afgezien van dit alles, gold Efeze in die dagen toch als de derde heilige stad! Jeruzalem was de eerste heilige stad, en Athene was er ook één, tenminste wat de wereld dan "heilig" noemt.

Efeze was, zoals wij zouden zeggen: het Rome van die dagen.

Waarom was het zo'n bijzonder heilige stad? Omdat zij het centrum en heiligdom was van de Griekse godin Artemis (de Latijnse naam Diana), waarvan wij lezen in Hand.19, dat de hele toenmalige wereld die godin vereerde (en dit is eigenlijk vandaag nog zo!)

In haar woonplaats Efeze had zij haar heiligdom, dat in die dagen behoorde tot één van de zeven

wonderen, waar bijzondere bouwwerken mee bedoeld waren.

Haar heiligdom was de Artemis-tempel, dat één van de grootste wonderen heette te zijn, en van wit marmer was gebouwd en zeer vele zuilengaderijen had.

Men heeft nog het geweldige witmarmeren voetstuk gevonden, waar het beeld waarschijnlijk op troonde, en onder dat voetstuk vond men allerlei gouden en zilveren voorwerpen en edelgesteenten, waar men haar mee vereerd had.

Zij was de godin van de liefde, en van de vruchtbaarheid, en allen, die haar vereerden, kwamen tot zedeloze uitpattingen.

Dit kon ook niet anders, want het was alles afgoderij.

Zij was ook de godin van de jacht en van de oorlog.

Wij zouden kunnen zeggen, dat dit een wonderlijke combinatie is; maar dat is het niet, want dit hoorde er bij.

De liefde van de wereld is altijd op jacht, want de jongeman, die door deze macht gegrepen is, is op jacht naar elke vrouw.

Asia was in die dagen een Romeinse provincie, en de stad Rome heeft ook de stad Efeze eer bewezen.

Efeze richtte spelen op, ook voor de Romeinse keizer, en de senaat van Rome gaf een privilege aan de stad Efeze, dat hieruit bestond, dat zij voortaan Neocores mocht heten, dat betekent, tempelbewaarster van de godin, waaraan de hele wereld hulde bewees. Zo was Efeze een centrum van afgoderij, van oosterse mysteriën, van occulte bewegingen, en er was aan deze wereldgodsdienst goed te verdienen.

Daarom waren er ook zoveel zilversmeden, zoals wij lezen in Hand.19, die daar drukke handenarbeid hadden met het maken van afgodsbeeldjes van de godin Artemis en van haar tempel, die voor veel geld gretig gekocht werden, want er ging een magische kracht van uit. Het waren heilige relikwieën en mascottes.

Ik ben hier uitvoerig op ingegaan, opdat wij een goed beeld van deze stad krijgen, en gaan zien, dat Efeze het type van de wereld van koopmanschap is.

Want in de wereld gaat het er alleen maar om, dat er geld verdiend wordt en hoe ik er beter van wordt, in plaats van, hoe kan men de naaste dienen.

Ook gaat het in de wereld er om, hoe men het beste zijn vleselijke lusten kan botvieren in vertier, vermaak en genoegens.

Het is de wereld, die beheerst wordt door satanische cultussen en mysteriën, die zich bijzonder openbaart in de verering van deze godin; want al is haar tempel een ruïne, die pas opgegraven is, toch heeft zij overal nu nog in deze wereld haar tempel.

Al wordt zij nu niet meer genoemd naar de naam Artemis, deze godin is nu nog net zo springlevend als in de dagen van Efeze.

Wij vinden haar in de Bijbel op veel plaatsen terug onder andere namen, o.a. als Astarte, dezelfde godin van liefde, vruchtbaarheid en zedeloosheid, die ook de maagdelijke jonkvrouw genoemd werd. Het is het product van het eerste Babel van Nimrod, wiens vrouw deze cultus in het leven geroepen heeft, en sindsdien is deze bekend geweest onder alle volken van de wereld, die haar hulde hebben bewezen tot op deze dag, al is haar naam veranderd.

Wij vinden haar ook in Jer.7 vers 16-20 als de koningin van de hemel, die door heel Israël aanbeden werd.

Haar naam is dikwijls veranderd, maar haar wezen niet.

Wij vinden haar ook onder de naam Aphrodite bij de Grieken, en bij de Egyptenaren heette zij Isis, de moedergodin.

Bij de Romeinen heette zij Diana en later Venus, en nu heet zij Maria in de christelijke kerken.

Dat is niet de Maria, de moeder, die Jezus baarde; want deze Maria zal straks als lid van de Gemeente met Christus in het oordeel treden, en als grootste aanklaagster staan, omdat zij haar naam hebben misbruikt als koningin van de hemel. Ook de aanbidding van relikwieën en mascottes gaan nog altijd door, waaraan men magische kracht toeschrijft.

Gaan wij nu een beeld krijgen van de boodschap, die de HERE Jezus heeft voor de Gemeente, en waarom het boek Openbaring niet van de kansels gepredikt wordt?

Omdat het de doodsteek is voor alle kathedralen en kerken van heden!

En nu ga ik nog iets tragisch zeggen. Als wij als Christenen een zielsgeloof hebben en geen geestelijk geloof, dan dienen wij eigenlijk Artemis, de vrouw, de godin, die het beeld is van het gevoelsleven, dus van het zielenleven.

En hoe veel christenen leven niet uit de Geest, maar uit het gevoel!

Als wij echter wat willen voelen, dan proberen wij bij haar in de gunst te komen, want de vrouw is het beeld van de ziel en de man het beeld van de geest.

Al de christenen, die hun ziel zo laten spreken, en op hun gevoel afgaan, zitten in werkelijkheid min of meer onder haar macht, hetzij bewust, hetzij onbewust.

Wat is er toch veel gevoelsleven, en wat vinden juist de samenkomsten, waar het gevoel het meest opgezweept wordt, de meeste aanhang.

Waar op het gevoel gewerkt wordt in de prediking, daar wordt in werkelijkheid gepredikt uit de geest van Artemis.

Laten wij dit overdenken! Nu begrijpen wij wel, wat dit Efeze inhoudt.

Het is het prototype van wat wij nu in de wereld vinden, die vol is van afgoderij, vol verering van deze godin, die op het gevoel werkt, zowel op het gebied van het seksuele, als op het gebied van mysteriën en occultisme.

Het is voor God een gruwel!

Nu moeten wij goed zien, wat de bedoeling van de Heer is, want wij moeten het verband van elk zendschrijven goed leren verstaan.

Waar Efeze een afbeelding vormt van de wereld en a.h.w. die hele wereld vertegenwoordigt, daar plaatst de HERE Jezus Zijn Gemeente als een kandelaar.

Het is de ernstige boodschap, dat de HERE Jezus aan ons ieder afzonderlijk als Zijn kinderen en tezamen als Zijn Gemeente, de opdracht gegeven heeft, om een kandelaar in deze boze wereld te zijn.

De kandelaar is het zinnebeeld van getuigenis: "*Gij zijt Mijn getuigen*".

Hij haalt ons niet uit deze wereld, maar Hij plaatst ons midden in deze wereld, midden in Efeze, midden in de afgodische wereld om het licht te laten schijnen en daar gaat het in dit zendschrijven om.

Een kandelaar is een lichtdrager, en geeft niet van zichzelf licht.

Wij persoonlijk en ook met elkaar als Gemeente, hebben geen licht van onszelf, maar de Gemeente is de kandelaar, zoals de Bijbelse kandelaar is, met zeven lampen.

Deze lampen zijn Gods Woord, en Zijn Gemeente moet in deze wereld lichtdragers zijn, die allereerst het Woord van God hoog houden; want het gaat niet om die kandelaar, maar om hetgeen die kandelaar moet dragen en dat is het Woord van God.

Zo is iedere plaatselijke gemeente, waar deze ook is, geroepen om hoofdzakelijk Gods Woord hoog te houden en de hoogste plaats te geven in de gemeente. Het gaat niet om theologische menselijke leringen en dogmatiek, maar het gaat om het Woord van God.

Ja, dat hebben de hervormers wel begrepen, toen zij de altaren en relikwieën van de Roomse kerk uit hun kerken veegden, en dat er een kansel kwam, waarop de Bijbel lag. Maar al ligt nu de Bijbel op de kansel, daarom wordt hij nog niet hooggehouden, want het gaat niet om het letterlijk geschreven boek, dat een mooi plaatsje krijgt.

Maar het gaat om de verkondiging van het levende Woord, en om de verspreiding van dat Licht, van de zeven lampen, het totale Woord van God.

Vandaag snijdt men dat totale Woord in stukken, en men vindt, dat het Oude Testament afgedaan heeft.

In gesprekken met predikanten heb ik gevraagd:

Wat leren jullie nu van het Oude-Testament? Zij moesten antwoorden, dat zij daar niets uit leerden.

En wat leren jullie van het Nieuwe Testament? Een enkel gedeelte, was het antwoord!

Zij weten er zelf niets van; wat diep treurig is dat!

Want de Schriften alleen kunnen ons wijs maken!

Het gaat niet alleen om die zeventvoudige lamp, het totale Woord van God van Genesis 1 tot Openbaring 22; maar die lamp moet vol zijn met olie, d.w.z. vol van de Heilige Geest, die door het Woord heen kan gaan werken.

Dan gaat het licht komen en het licht is Christus, want Jezus is het Licht van de wereld. Waar de Heilige Geest in de Gemeente de plaats krijgt, die Hem toekomt, en die Hij móét hebben om het hele Woord te gaan openbaren, en gaat die Geest uit het Woord Christus ons openbaren en gaat het Licht schijnen.

Daartoe is de Gemeente geroepen om via het volle Woord van God en de volheid van de Heilige Geest, Jezus Christus te openbaren aan de wereld als het enige waarachtige Licht van de wereld. Iedere plaatselijke gemeente is door God geroepen en door Jezus Christus aangesteld om in deze wereld Hem als het Licht van de wereld te openbaren en verder niets.

Een kandelaar, die geen licht of onvoldoende licht geeft, wordt een gevaarlijk ding, want als wij in een donker vertrek komen, waarin een kandelaar staat, die geen licht geeft, dan lopen wij grote kans, dat wij ons aan die kandelaar stoten en over haar vallen.

Dat is met elke christelijke gemeente zo, die het licht van Jezus Christus niet verspreidt, want dan is zij een aanstoot in deze wereld en de wereld valt over haar.

Vandaag is de zending grotendeels uitgelopen in sociaal werk doen; maar dat is Artemis-dienst en niet Jezus Christus dienen. De wereld is niet gebaat met sociale verzorging alleen, maar met een daadwerkelijk en zichtbaar Christendom van de liefde van God, en waar Jezus Zich in ons gaat openbaren, daar komt vanzelf al het andere.

Wat zien wij nu hier in deze plaatselijke gemeente van Efeze, waarvan Jezus zegt in vers 2: *“Ik weet uw werken en inspanning en uw volharding”*.

Jezus vindt hier drie dingen, die Hij moet roemen, want deze Efeze-gemeente, die zending bedreef, was daarin zeer ijverig.

Het waren geen werken om zalig te worden, zoals Rome het leert; maar het zijn de geloofswerken van wedergeboren mensen, die nu een nieuwe schepping zijn en die vanuit dat nieuwe leven ook hun nieuwe werken en daden gaan doen door de Heilige Geest.

Jezus weet hun werken, want voor Hem is niets verborgen.

Hij kent daarbij ook hun inspanning, want zij hebben grote offers gebracht voor de zending vanuit de gemeente te Efeze, die het eerst door Paulus gegrondvest werd en verder ging de verspreiding van het evangelie in een razend tempo door heel de provincie Asia en tot in Galatië toe, zodat er overal levende en bloeiende gemeenten kwamen, te midden van het gruwelijke heidendom.

Verder zegt Jezus in vers 2: *“en dat gij de kwaden niet kunt verdragen en hen op de proef gesteld hebt, die zeggen, dat zij apostelen zijn, maar het niet zijn, en dat gij hen leugenaars hebt bevonden”*.

Verder in vers 6: *“Doch dit hebt gij, dat gij de werken van de Nicolaïeten haat, welke ook Ik haat”*.

Wat is dit nu voor een leer? Het woord verklaart zichzelf: Nicolaïet betekent: volksoverheerser.

Het waren zij, die een leer brachten, waarmee zij Gods kinderen wilden overheersen en hen aan zich onderwerpen.

Wij zouden ze kunnen noemen: pausen, dat is het juiste woord.

In Matth.23 vers 8 heeft de Heer gezegd: *“Gij zult u niet rabbi laten noemen(rabbi betekent meester), want één is uw Meester(Jezus) en gij zijt allen broeders. En gij zult op aarde niemand uw vader noemen, want één is uw Vader(God),(paus betekent vader)”*.

Nu hebben wij heus niet alleen een paus in Rome, het wemelt van pausen in alle kerken en kringen. *“Laat u ook geen leidlieden noemen, want één is uw Leidsman, de Christus”*.

In de Gemeente heeft God wel bijzondere dienstknechten gegeven, maar versta het goed: “dienstknechten” en geen “pausen”, die ook de wil niet aan een ander kunnen opleggen en zeggen: dit moet je zó geloven.

Het moet een dienstknecht zijn, die de Heer dient en het Woord verkondigt.

Dus niet om de ander te overheersen, maar om te dienen.

De leer van de Nicolaïeten was gehaat door de eerste Gemeente en ook Jezus haatte die leer. Maar vandaag duldt men die heel goed en vindt zelfs veel opgang.

De gemeente te Efeze had niet alleen geloofswerken in een ijver met inspanning en volharding onder grote offers gedaan, maar zij waakten er ook voor, dat die gemeente rein en zuiver bleef.

Zij bewaakten de zuiverheid van leer en zij beproefden hen, die zich als apostelen aandienden, of zij werkelijk als dienstknechten wandelden uit de Geest van God.

Deze gemeente had de gave van onderscheiding en waarom? Omdat zij leefden bij het Woord van

de Heer, en elke apostel, profeet of leraar, die zich aandiende, werd naar het Woord beproefd, en als hij van het Woord afweek, dan moest hij zwijgen, want dat duldde die gemeente niet, zoals de Heer dit ook van ons wil, want wij mogen de verkeerden ook niet verdragen.

Vandaag is er een ziekelijke verdraagzaamheid, en dat dient zich aan als de liefde van Christus. Als men een verkeerde profeet of leraar niet duldt, dan zegt men, dat er geen liefde is.

Weet u wat de liefde van Christus is? Die liefde duldde ook de Farizeeën niet, en Hij nam een zweep en sloeg hen uit de tempel.

Dat was de liefde van Christus, want Hij deed dit, opdat zij zich zouden bekeren.

Wie dit niet doet, gaat onder in de artemisdienst, in het gevoelsleven, in het zielsleven, want dat verdraagt ook alles; maar wij zullen de kwade niet verdragen, en de HERE prijst dat in de gemeente van Efeze, dat zij zich zuiver hielden in leer en leergemeenschap, en de werken van de Nicolaïeten haatten, die Jezus ook haat.

Ziet u, dat Jezus kan haten?

Vandaag wordt Jezus voorgesteld, alsof Hij alles maar even liefheeft, maar dat is niet de Jezus naar de Schriften.

Er staat van Hem geschreven: *“Zal Ik niet haten, wie u haten, o God”*.

Allen, die de wil van Zijn Vader niet doen, die haat Hij, maar met een Goddelijke haat. Dat is geen menselijke haat, die meer uit wraakgevoelens bestaat, die opkomen, omdat men zich tekort gedaan voelt.

Dat is het bij de HERE Jezus niet, maar Hij verdraagt niet, datgene wat tot onheil leidt.

Een verkeerde prediking zullen wij niet verdragen, maar dat wil niet zeggen, dat wij die man dan maar moeten verstoten, wel moet hem het zwijgen opgelegd worden en hij mag in de gemeente niets doen; hij mag niet leren, maar moet luisteren en als hij dat niet doet, dan gaat hij maar weg. Wij moeten wel voor zijn ziel bidden, opdat hij behouden wordt, zoals het geval in Hand. 8 met Simon de tovenaer, die tot bekering kwam en meende, dat hij de gave van de Heilige Geest met geld kon kopen.

Petrus ziet, dat hij in een warnet van ongerechtigheid terecht gekomen is en bestraft hem, en dan vraagt Simon: *“Bidt voor mij, opdat niet over mij kome, wat gij gezegd hebt”*.

Dat zullen wij doen, maar wij zullen zulke mensen niet hun gang laten gaan en een middel van de duivel laten zijn om de gemeente te verleiden en zielen naar de ondergang te voeren.

Nu komen wij tot het derde punt in vers 3, waarin de HERE Jezus hen prijst:

“En gij hebt volharding en hebt verdragen om mijn naam en gij zijt niet moe geworden”.

Hier zien wij het lijden om Christus. Dit lijden was groot te midden van deze afgodische stad.

Wij lezen, dat het weinig scheelde of zij hadden Paulus daar ook gestenigd.

In de wereld zult gij verdrukking hebben en lijden.

Ziet u nu het beeld van deze plaatselijke gemeente, waartoe God de hele Gemeente roept. Wij zijn bestemd om niet meer van deze wereld te zijn, maar wel te midden in deze wereld te leven en een afgezonderd en geheiligd volk te zijn, die de Bijbel op de hoogste plaats houden en vanuit die Bijbel door de kracht van de Heilige Geest het licht van Jezus laten schijnen. Daartoe zijn wij geroepen, en ook om de geloofswerken te doen in ijver voor zending en evangelisatie, en daarin te volharden onder inspanning met offers.

Wij mogen offers brengen, want de Nieuw Testamentische Gemeente is immers een algemeen priesterschap tot het brengen van geestelijke offers.

Daar is allereerst de lofprijzing bij, maar ook stoffelijke offers, het bijdragen in de noden van de heiligen, opdat de dienstknechten en zendelingen voortgaan, maar daarbij ook om biddende en wakende te zijn, opdat de Gemeente zelf zuiver blijft in leer en gemeenschap, en niet verdraagt, dat een verkeerde het Woord gaat voeren.

Het lijden is ook een eer, want de eerste Christengemeente vond het een eer, als zij voor de naam van Christus mocht lijden.

Paulus noemt het de eretekenen, die hij draagt, n.l. de wonden van de geselingen.

Wat hebben de eerste Christenen een zendingsijver gehad!

In korte tijd ging het evangelie vanuit Jeruzalem door Samaria en de hele toenmalige bekende wereld tot in Griekenland en Rome, en heel het Midden-Oosten had het al gehoord in tijd van enkele

tientallen jaren.

Als de Gemeente die zedingsijver was blijven betonen, dan zou in het jaar 300 à 400 tot het uiterste der aarde reeds het evangelie gepredikt geweest zijn.

De Efeze-gemeente is dus het type van de eerste Christengemeente, die een grote zedingsijver had met geweldige offers, die zij brachten van geld en goederen, maar ook van eigen bloed en vlees, want hoeveel martelaren zijn er niet geweest.

Goed en bloed werd geofferd en met een volharding hebben zij in die tijd ook gestreden tegen de heidense invloeden en besmettingen en wat hebben zij geleden om Jezus wil.

Toch heeft de HERE Jezus iets tegen hen.

Wordt vervolgd.